

**ЩОДО ПИТАННЯ ЗАКОННОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ЗАБУДОВИ
В МЕЖАХ ПЛЯЖНИХ ЗОН:
НАСЛІДКИ ТА ШЛЯХИ ЇХ УСУНЕННЯ**

Відповідно до Земельного Кодексу України, всі землі України поділяються на певні категорії, кожна з яких має свій відповідний правовий режим. Але, як показує практика, нормативно-правових актів регулювання і охорони цих земель номінально недостатньо для ефективного функціонування їх законодавчого призначення.

Однією із категорій земель є землі водного фонду, зайняті морями, річками, озерами, водосховищами, іншими водними об'єктами; прибережними захисними смугами вздовж морів, річок та навколо водойм, крім земель, зайнятих лісами тощо. У межах прибережної захисної смуги морів та навколо морських заток і лиманів встановлюється пляжна зона, у межах якої забороняється будівництво будь-яких споруд, крім гідротехнічних, гідрометричних та лінійних. Саме ця норма законодавства є неоднозначно вживаною на практиці.

Територія України омивається двома морями: Чорним та Азовським, що дозволяє реалізовувати рекреаційну функцію відповідних територій. Але існує проблема незаконної забудови пляжів. Ця проблема є не тільки достатньо розповсюдженою і не до кінця врегульованою законодавством, але й характеризується негативним, критичним явищем для навколишнього середовища.

Наслідків таких незаконних дій декілька. По-перше, це спричинення загрозової ситуації зміни рекреаційного призначення даних земельних ділянок. Забудовники дуже часто порушують інженерні роботи, не дотримуючись будівельних норм та правил, що також стосується не тільки забудови пляжів, але й інших земельних ділянок. У зв'язку з цим, трапляються зсуви, що призводять не тільки до матеріальних збитків, але й людських жертв, де однією із основних чинників виникнення цього природного явища і є будівельна й господарська діяльність.

По-друге, скорочується кількість пляжів у зв'язку із будівництвом, через що відбувається значний наплив великої кількості відпочиваючих на незначну територію пляжів. Унаслідок цього спостерігається деградація екосистеми, збільшення рекреаційного навантаження, як понад нормове забруднення – це третя складова даної проблеми.

Дане явище є негативним не тільки для місцевих жителів, але й для цілої країни, тому на відповідні органи, які реалізують державну політику у сфері охорони цих земель, покладаються значні повноваження

та прості надії населення.

Національне законодавство надає достатньо нормативно-правових актів регулювання цього питання, але чомусь у результаті спостерігається неоднозначний результат. У загальному ця проблема не була б такою масштабною, якби населення і органи влади замислились про можливу майбутню природну катастрофу. Україна є багатою на природні, земельні ресурси, які дозволяють збагачувати і розширювати економічний потенціал нашої країни, активно сприяти розвитку туризму. Тому раціональне мислення стосовно цього ж таки раціонального використання земельних ділянок є першочерговим.

Є два можливі варіанти вирішення цієї ситуації. Перший, як непередбачувано звучить, – відповідальність людей не тільки перед законом, але й перед своїми нащадками, розуміння трагічних наслідків їхньої діяльності у майбутньому. У юридичній літературі, це поняття характеризується «правосвідомістю», як одна з форм суспільної свідомості. Адже якщо кожен старатиметься діяти у інтересах суспільства, екології – у нас не виникатимуть різнобічності у поглядах правомірного користування благами природи.

Другий варіант, це посилення відповідальності виконавчої гілки влади. Саме застосування чинного законодавства при видачі дозволів на використання вказаних земельних ділянок має ґрунтуватися на вищезазначених принципах. Допоміжними заходами в цьому випадку можуть бути збільшення кількості інспекцій, введення додаткових санкції як адміністративно-правових, так і кримінально-правових.

І тільки при спільних діях та прагнень покращити стан земель, екології та екосистеми в цілому – можна досягти збереження нашої природи, і довголіття жителів нашої планети.

Список використаних джерел

1. Водний кодекс України: від 6 червня 1995 р. // Відомості Верховної Ради України. 1995. № 24. Ст. 189.
2. Земельний кодекс України: від 25 жовтня 2001 р. // Відомості Верховної Ради України. 2002. № 3-4. Ст. 27.
3. Про курорти: Закон України від 5 жовтня 2000 р. // Відомості Верховної Ради України. 2000. № 50. Ст. 435.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Караханян К.М.